

Danske reformationssalmer

MELODIER OG TEKSTER 1529-1573

Christian 3.s danske Bibel

4 Mos 11

[135]

XI.

~~Og~~ der Folcket bleff vtolmodigt / loed det ilde for HERRENS øern / Oc der HERREN
~~der~~ hørde bleff hand vred oc hastig / Oc HERRENS ild optendis blant dem / oc
 fortærede den yderste Leyer. Da robte folcket til Mose / oc Mose bad til HERREN / saa
 forsvant ilden. Oc mand kallede den sted Tabeera / fordi / at HERRENS ild optendis
 blant dem.

~~Thi~~ det menige Folck blant dem finge løst oc attraa / oc sade oc græde met Jsraels børn /
 oc sagde / Huo vil giffue oss Kød at æde? Wi tencke paa de Fiske / som wi ode forgeffuis i
 Egypten / oc greskar / meloner / løg / rødlog oc huideløg / Men nu borttørris vort lif /
 Thi vore øyen see inted vden det Man.

~~Og~~ det samme Man vor lige som Coriander frø / oc til at see lige som Bedellion. Oc Folc=
 ket løb hid oc did oc sanckede det op / oc mole det i møller / oc støtte det i mortere / oc
 søde det i gryder / oc gjorde der aff Kager paa asken / oc de smagede som en olie kage.

~~Og~~ naar duggen falt offuer Leyren om natten / da falt oc Man ned der paa.
 knurrer.

Der Mose hørde nu folcket græde blant deris Slecter huer i sin Pauluns dør / da
 forhastede HERRENS vrede sig saare / oc det bleff oc Mose bange. Oc Mose sagde til
 HERREN / Hui bekumrer du din Tienere? Oc hui finder ieg icke naade for dine Øyen /
 at du legger dette menige Folckis Byrde paa mig? Haffuer ieg nu vndfanget eller fød alt
 dette Folck / at du kant sige til mig / Bær det i din Faffn (lige som en Amme bær it Barn)
 ind i det Land / som du haffuer sorit deris Fedre? Huor skal ieg tage Kød at giffue alt

dette folck? De græde for mig / oc sige / Giff oss Kød at æde. Jeg kand icke alene bære alt dette Folck / thi det er mig for suart. Oc vilt du saa bære dig at met mig / da sla mig heller ihiel / haffuer ieg ellers fundet naade for dine Øyen / at ieg skal icke saa see min vløcke.

Oc HERREN sagde til Mose / Forsamle mig halffierdesins tiue Mend aff de eldste blant Jsrael / som du vist / at de ere Eldste blant folcket oc deris Embedzmend / oc tag dem hen for Vidnesbyrdens Tabernakel / oc skicke dem der faare dig. Saa vil ieg komme ned oc tale der met dig / oc tage aff din Aand / som er i dig / oc legge paa dem / at de skulle bære folckens Byr de met dig / at du skalt icke ene bære hende.

Oc du skalt sige til Folcket / Helliger eder mod morgen / at i skulle æde Kød / Thi eders graad er kommen for HERRENS Øern / i som sige / Huo giffuer oss Kød at æde / Thi det gick oss vel i Egypten? Der faare vil HERREN giffue eder Kød / at i skulle æde / icke en dag / icke tho / icke fem / icke thi / icke tiue dage omkring / men en maaned / indtil det gær vd | aff næse borne paa eder / oc eder vemmer der ved / Fordi at i haffue bortkast HERREN / som er blant eder / oc haffue grædet for hannem / oc sagd / Hui ere wi vdgongne aff Egypten?

Mose er i

^{59.} Oc Mose sagde / Sex hundrede tusinde Mend fodgongere er dette folck som ieg er blant / oc du siger / Jeg vil giffue eder Kød / at æde en maaned omkring. Skal mand slacte faar oc fæ / at det kand bliffue nock til dem? Eller skulle alle fiskene i Haffuit samlis hid / at det kand bliffue nock til dem? HERREN sagde til Mose / Er da HERRENS Haand forstecket? Men du skalt nu see / om mit ord kand gelde noget for dig eller ey.

Oc Mose gick vd / oc sagde HERRENS ord for Folcket / Oc samlede halffierdesinds tiue Mend aff de Eldste for Folcket / oc skickede dem omkring Tabernakelen. Da kom HERREN ned i Skyen / oc talede met hannem. Oc tog aff den Aand som vor i hannem / oc lagde paa de halffierdesinds tiue eldste Mend / Oc der Aanden huiltis paa dem / spaade de / oc lode icke aff.

Eldad.

Medad. Men der vore end tho Mend bleffne i Leyren igen / den ene hed Eldad / den anden Medad / oc Aanden huiltis paa dem / Thi at de vore ocsaa opscreffne / oc vore dog icke vdgongne til Tabernakelen / oc de spaade i Leyren. Da løb en Dreng hen oc gaff Mose det til kende / oc sagde / Eldad oc Medad spaa i Leyren. Da suarede Josua Nuns søn / Mose tienere / som hand haffde vdualt / oc sagde / Mose min Herre forbiud dem det. Men Mose sagde til hannem / Est du Nidkær for mig? Gud giffue / at alt HERRENS Folck kunde spaa / och at HERREN vilde giffue sin Aand offuer dem. Saa samlede Mose oc de Eldste aff Jsrael de m til Leyren.

Vacteler.

Da foer der it vær vd fra HERREN / och loed Vacteler komme fra Haffuit / oc strødde dem offuer Leyren / her en Dagreyse langt / der en Dagreyse langt / trint omkring Leyren / tho alne høyt offuer iorden Da stod Folcket op / oc sanckede Vacteler den samme gantske dag / oc den gantske nat / oc den anden gantske dag / Oc huo minst sanckede hand fick thi Homor / oc de hengde dem op trint omkring Leyren.

Der Kødet vor end nu mellem tenderne paa dem / oc før det bleff opædet / da forhastede HERRENS vrede sig blant Folcket / oc slo dem met en gantske stor Plage. Der aff kaldis den samme Sted / Løstgraffuer / fordi / at mand iorede samme sted det løstne Folck. Men Folcket drog vd fra Løstgraffuerne til Hazeroth / oc bleffue i Hazeroth.